

Arrestnummer C/ 1360 / 2015
Repertoriumnummer 2015 / 4231
Datum van uitspraak 28 oktober 2015
Rolnummer 2012/CO/932
Notienummer parket-generaal 2012/PGA/3393 2012/VJ11/943

urbanisatie

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

twaalvende kamer
correctionele zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00000293916-0001-0028-01-01-1

2012/PGA/3393 - 2012/VJ11/943

Het OPENBAAR MINISTERIE

en

1836 De STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR

met zetel te 2018 Antwerpen, Lange Kievitstraat 111-113 bus 55

eiser tot herstel

vertegenwoordigd door mr. Johan Claes, advocaat bij de balie van Antwerpen

tegen

1834 1.

geboren te
wonende te

beklaagde

1835 2.

geboren te
wonende te

beklaagde

PAGE 01-00000293916-0002-0028-01-01-4

en

van 18 februari 2005 minstens tot 25 februari 2009

te hebben in stand gehouden,

hierna vermelde handelingen, te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, namelijk het verrichten van een bouwwerk, met uitzondering van onderhoudswerken, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.1.° en art. 4.2.1.4°, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, meer bepaald:

- het verbouwen van stallen en een berging tot een woning,
- het uitbreiden van de bestaande constructies met vernieuwing van de daken,
- het optrekken van een muur in snelbouwsteen en gevelsteen tussen de twee gebouwen (stal en berging) namelijk het afbreken van de oude woning, met inbegrip van de fundering,

II.

de eerste en de tweede,

van 9 augustus 2006 tot 18 augustus 2006

te hebben uitgevoerd

en

van 19 augustus 2006 tot minstens 25 februari 2009

te hebben in stand gehouden,

a)

hierna vermelde handelingen, te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, namelijk het aanmerkelijk wijzigen van het reliëf van de bodem, ondermeer door de bodem aan te vullen, op te hogen, uit te graven of uit te diepen waarbij de aard of de functie van het terrein wijzigt, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.4° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, namelijk:

- namelijk het uitvoeren van reliëfwijzigingen door het afgraven van een open weide,
- het uitgraven van een zogenaamd bospad/oprit met aanleg van een gedeeltelijke verharding,
- het optrekken van een aarden wal met de uitgegraven grond,
- het dichten van een gracht,

b)

hierna vermelde handelingen, te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, namelijk met bomen begroeid oppervlakten vermeld in artikel 3 paragrafen 1 en 2 van het bosdecreet van 13 juni 1990 ontbossen, zoals vermeld in artikel 4,15° van dat decreet, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.2° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening namelijk de ter plaatse in het bos aanwezige vegetatie (bomen en struiken) te hebben verwijderd in het kader van de uitgevoerde reliëfwerkzaamheden,

de feiten sub I en II voor zover gepleegd voor 1 september 2009 alsdan strafbaar ingevolge de artikelen 99 §1 1°, 146 1°, 147, 148 en 149 van het decreet houdende de organisatie van de Ruimtelijke Ordening dd. 18 mei 1999.

B.

Bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 12, 15 tot 32, 37, 54, 56 1° lid, 58 en 59 van het Decreet van 2 juli 1981 (B.S. 25.07.1981) betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen en thans strafbaar gesteld bij artikel 16.6.3 §1 en 16.6.4 van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (ingevoegd bij artikel 9 van het Decreet van 21 december 2007 met ingang van 1 mei 2009), spijs het verbod, afvalstoffen - zijnde elke stof of elk voorwerp waarvan de houder zich ontdoet, voornemens is zich te ontdoen of zich moet ontdoen - achtergelaten of beheerd te hebben in strijd met de voorschriften van het decreet of de uitvoeringsbesluiten ervan,

De eerste en de tweede

tussen 9 februari 2005 en 14 juli 2007 meermaals op niet nader te bepalen tijdstippen,

namelijk allerlei afval onder meer snoeihout en huishoudelijk afval te hebben verbrand;

Gezien het bewijs van overschrijving van de dagvaarding van beklaagden door de bewaarder der Hypotheken 2de kantoor te Antwerpen, dd. 16/11/2010 boek 58 deel T nr. 21652

eigendomsakte verleden door notaris

2. Bestreden beslissing

Er werd hoger beroep ingesteld:

- op 6 juli 2012 door de eiser tot herstel tegen al de beschikkingen hem aanbelangende
- op 6 juli 2012 door het Openbaar Ministerie tegen al de beschikkingen op strafrechtelijk gebied tegen beide beklaagden

tegen het vonnis, op tegenspraak gewezen op 25 juni 2012 door de correctionele rechtbank van Antwerpen, kamer 1C, waarbij beslist werd:

...

* Op het proces verbaal van terechtzitting d.d. 28 maart 2011 werd vermeld dat voor het feit B de incriminatieperiode gebeurlijk dient te eindigen op 14 juli 2007 en niet op 13 juli 2007.

Beklaagden werden in de gelegenheid gesteld zich hierop te verdedigen.

Deze aanpassing werd hiervoor reeds gedaan.

...

Met betrekking tot de herstellvordering

Het College van Burgemeester en Schepenen te vorderde op 12 februari 2007 het herstel in de vorige staat, door het herstellen van de afgraving, het verwijderen van de aarden wal, de oprit en het pad, reliëfwijziging en heraanplanting van bomen en terug openmaken van de gracht (st. 34-38).

De Stedenbouwkundig Inspecteur vorderde op 28 januari 2008, het herstel van de plaats in de vorige staat door het slopen van alle gebouwen op het betrokken perceel, zijnde het "landgebouw" omgebouwd tot woning, het gebouw in gebruik als berging en de verbinding tussen beide en al hun aanhorigheden en het verwijderen van de gestalde vrachtwagen (st. 39-41).

De Hoge Raad voor Herstelbeleid verleende op 18 februari 2008 een niet-eensluidend advies voor de herstellordering van het College van Burgemeester en Schepenen en een eensluidend advies voor de herstellordering van de Stedenbouwkundig Inspecteur (st. 16-21).

Het positief advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid blijkt thans vervallen, gelet op het verstrijken van de termijn van twee jaar. Gelet op de geëvolueerde situatie, het uitgevoerde herstel met betrekking tot de tussenverbinding en op het terrein, bleek het aangewezen de herstellordering te actualiseren.

Er kwam tot op heden geen nieuwe herstellordering. De Stedenbouwkundig Inspecteur gedraagt zich thans met betrekking tot de herstellordering naar de wijsheid van de rechtbank. De rechtbank verkeert dan ook in onmogelijkheid een herstelmaatregel te bevelen.

...

Verleent akte aan de Stedenbouwkundig Inspecteur van haar vrijwillige tussenkomst;

Past de incriminatieperiode aan voor feit B zoals hoger bepaald.

VEROORDEELT:

- eerste beklagde, , hoofdens de vermengde feiten A en B, met aangepaste incriminatieperiode, tot een geldboete van VIJFDUIZEND EUR.
- tweede beklagde, , hoofdens de vermengde feiten A en B, met aangepaste incriminatieperiode, tot een geldboete van VIJFDUIZEND EUR.

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van de geldboeten uitgesproken ten laste van veroordeelden, wordt uitgesteld voor een termijn van drie jaar vanaf heden, uitgezonderd

een effectieve geldboete van elk DUIZEND EUR, of een vervangende gevangenisstraf van elk DRIE MAANDEN.

Verplicht beide veroordeelden, als bijdrage voor de financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders, tot het betalen van een bijdrage van elk 25 EUR, vermeerderd met 50 decimes, en gebracht op ieder 150,00 EUR.

Verplicht beide veroordeelden tot betaling van elk 1/2 van de kosten van het geding belopende 113,44 EUR en tot een vergoeding van elk 32,27 EUR.

Zegt dat de geldboeten van 5.000 EUR, vermeerderd worden met 45 decimes, zodat die geldboeten elk 27.500 EUR bedragen.

Bepaalt de duur van de gevangenisstraffen waardoor de geldboeten vervangen kunnen worden, bij gebrek aan betaling binnen een termijn vermeld in artikel 40 van het strafwetboek, op drie maanden voor ieder;

Legt geen herstel op om hoger vermelde reden.

3. Rechtspleging voor het hof

3.1.

Bij het arrest, op tegenspraak gewezen door het hof van beroep van Antwerpen, kamer 12, op 19 maart 2014 werd als volgt beslist:

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk;

Vooraleer verder recht te doen;

Zegt dat het hof zich ter plaatse zal begeven teneinde zich te vergewissen van de plaatsgesteldheid, in aanwezigheid van het Openbaar Ministerie, de griffier, de partijen en

hun raadslieden, en in aanwezigheid van een afgevaardigde van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente , en dit op het terrein gelegen te , gekadastreerd als

Heropent te dien einde de debatten op woensdag 25 juni 2014 in de namiddag om 14.00 uur;

Aanzoekt het Openbaar Ministerie het college van burgemeester en schepenen van de gemeente op te roepen tegen voormelde terechtzitting;

Houdt de beslissing over de kosten aan.

3.2.

Gelet op het proces-verbaal van plaatsbezoek d.d. 25 juni 2014.

3.3.

De zaak werd behandeld op de openbare zitting van 2 september 2015.

Gelet op de gewijzigde samenstelling van de zetel van het hof werd de zaak in zijn geheel hernomen op de terechtzitting van 2 september 2015.

Het hof heeft hierbij gehoord:

- het Openbaar Ministerie in zijn uiteenzetting van de zaak en in zijn vordering
- de eiser tot herstel in zijn middelen, ontwikkeld door zijn raadsman, voornoemd
- de beklaagden in hun middelen van verdediging, ontwikkeld door hun raadsman, voornoemd.

De neergelegde conclusies en stukken werden in het beraad betrokken.

4. Beoordeling

4.1. Omschrijving van de feiten

PAGE 01-00000293916-0009-0028-01-01-4

Conform het kantschrift van het Openbaar Ministerie van 3 september 2012, dient de omschrijving der feiten sub B. geactualiseerd te worden als volgt:

"Bij inbreuk op de artikelen 3, 12 §1 en 69 van het decreet van 23 december 2011 betreffende het duurzaam beheer van marteriaalkringlopen en afvalstoffen (BS 28 februari 2012) afvalstoffen te hebben achter gelaten of beheerd te hebben in strijd met de voorschriften van het decreet of de uitvoeringsbesluiten ervan meer bepaald door allerlei afval zoals onder meer snoeihout en huishoudelijk afval verbrand te hebben, de feiten strafbaar gesteld zijnde overeenkomstig art. 16.6.3.§1 lid 2 van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid".

De feiten op zich zijn hierdoor niet gewijzigd.

De beklaagden werden hiervan in kennis gesteld en hebben de gelegenheid gekregen hun verweermiddelen desbetreffend naar voren te brengen.

De eerste rechter heeft terecht de tijdsperiode aangepast met betrekking tot de feiten sub B.

4.2. Incidenteel beroep

Het incidenteel beroep van beklaagden met betrekking tot de herstellvordering is onontvankelijk. Immers, de herstellvordering is weliswaar van burgerrechtelijke aard maar behoort tot de strafvordering.

4.3. Verjaring

Beklaagden worden vervolgd voor het uitvoeren en het instandhouden van verbouwingswerken zonder vergunning in bosgebied (een kwetsbaar gebied) en inbreuken op het materialendecreet.

Ten onrechte houden beklaagden voor dat de feiten verjaard zijn.

Het uitvoeren van verbouwingswerken zonder vergunning is inderdaad een aflopend misdrijf. De instandhouding van wederrechtelijke verbouwingswerken is een voortdurend misdrijf en de verjaring begint te lopen vanaf de beëindiging van de wederrechtelijke

toestand. Het feit dat beklaagden vrijwillig “het niet vergunde middenstuk” hebben afgebroken in 2008, betekent niet dat de verjaring vanaf dan begint te lopen vermits beklaagden tevens werden vervolgd voor de instandhouding van andere verbouwingswerken.

De feiten sub A.I., A.II.a), A.II.b) en B., die onderling niet gescheiden zijn door een verjaringstermijn, zijn echter in hoofde van beklaagden de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet, zodat deze feiten – in de mate dat zij bewezen worden geacht – één strafbare gedraging opleveren en de verjaring van de strafvordering voor al deze feiten samen slechts een aanvang neemt op de datum van het laatst gepleegde feit, dit is 25 februari 2009. Een daad van stuiting is verricht op 18 september 2013, zodat de verjaring van de strafvordering nog niet is ingetreden.

4.4. Beoordeling ten gronde

4.4.1. Op strafrechtelijk gebied

4.4.1.1. Voorafgaandelijk

Het onroerend goed, zijnde het landgebouw met stallingen, is gelegen in bosgebied volgens het gewestplan Antwerpen goedgekeurd bij KB van 3 oktober 1979, zijnde een kwetsbaar gebied.

Beklaagden houden voor dat de geïmagineerde constructies, vermeld in de dagvaarding, genieten van het onweerlegbaar vermoeden van vergunning, zoals bepaald in art. 4.2.14.§1 VCRO.

Het staat vast dat een “landgebouw met stallingen” gebouwd werd *vóór* de inwerkingtreding van de stedenbouwwet van 29 maart 1962 (dus voor 22 april 1962), zodat het onweerlegbaar vermoeden van vergunning geldt. Er werd immers een stedenbouwkundige vergunning afgeleverd op 9 mei 1951 door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente en de constructies werden gebouwd in de loop van het jaar 1952.

Het begrip “vergund geacht” heeft betrekking op de constructies zoals die er stonden en niet op de functiewijzigingen. De constructies die zouden kunnen voldoen aan de voorwaarden van het vermoeden, dienen echter identiek te zijn aan de constructies die er vandaag staan.

De vraag die zich dan ook opdringt is of de huidige constructies onder dit onweerlegbaar vermoeden vallen, hetgeen het hof aan de hand van de concrete gegevens van het strafdossier dient te onderzoeken.

De notariële verkoopakte van 9 februari 2005 beschrijft de eigendom als "grond met vervallen hoeve" zonder enige gedetailleerde beschrijving. Het bijgevoegd opmetingsplan van 11 oktober 2004 van de landmeter Ceulemans vermeldt "een landhuis met grond" (lot 1 woning met grond) (kaft I stuk 19). Tevens bevinden zich foto's van dit landhuis en omgeving in het dossier (bijgebracht door beklaagden en afkomstig van de vorige eigenaar) waarvan niet duidelijk is van wanneer ze dateren maar alleszins van *vóór 2005* (kaft I stuk 11 en 12: het rieten dak is duidelijk zichtbaar op de foto).

Het feit dat het college van burgemeester en schepenen van de gemeente bij beslissing van 26 november 2012 de hoeve met veestal als zijnde vergund heeft opgenomen in het vergunningenregister (zonder middengebouw) is van geen belang om de feiten in hoofde van beklaagden te beoordelen. Immers, het onweerlegbaar vermoeden van vergunning bestaat onafhankelijk van en voorafgaand aan de vermelding ervan in het vergunningenregister (zie naar analogie Cass 13.12.2005 TROS 2006 afl 44, 347 met noot). De strafrechter is derhalve niet gebonden door de vermelding in het vergunningenregister. Het hof dient dan ook niet te oordelen of deze beslissing genomen door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente conform art. 159 GW is.

Bovendien blijft de verplichting bestaan om een stedenbouwkundige vergunning aan te vragen bij het uitvoeren van verbouwingswerken (niet ingeval van onderhouds- en instandhoudingswerken) aan een vermoed vergund geachte constructie. Beklaagden hebben geen vergunning aangevraagd maar achteraf wel een regularisatievergunning ingediend doch deze werd bij arrest van de Raad van State van 21 december 2010 geweigerd.

Beklaagden houden voor dat zij geen verbouwingswerken hebben uitgevoerd aan de geïndiceerde constructies maar enkel onderhouds- en instandhoudingswerken en beweren dat de uitgevoerde werken niet vergunningsplichtig zijn.

4.4.1.2. Ten gronde

Na nieuw onderzoek ter terechtzitting door het hof, en door de stukken van het dossier, is de schuld van de beklaagden aan de hen ten laste gelegde feiten sub A.I., tweede gedachtstreefje, A.I. derde gedachtstreefje met betrekking tot het oprichten van een

muur in snelbouwsteen en gevelsteen tussen de 2 gebouwen (stal en berging), A.II.a), A.II.b) en B. zoals hiervoor geactualiseerd bewezen gebleven, en is hun schuld aan de feiten sub A.I. eerste gedachtestreepje en A.I. derde gedachtestreepje wat betreft het afbreken van een oude woning met inbegrip van de fundering, niet bewezen.

4.4.1.2.1. Het feit sub A.I. eerste gedachtestreepje met als voorwerp "het verbouwen van stallen en een berging tot een woning"

De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur houdt voor dat de huidige woning oorspronkelijk ingericht was als stallingen met een berging en in 2005 zonder vergunning verbouwd werd tot woning verwijzend naar de plannen gevoegd aan de oorspronkelijke bouwaanvraag van 1951.

Beklaagden daarentegen houden voor dat de woning niet volledig conform de bouwvergunning werd gebouwd in 1952 en het hoofdgebouw steeds als woning was ingericht en zij enkel instandhoudingswerken hebben uitgevoerd (enkel nieuwe dakbedekking: het rieten dak werd vervangen door een pannen dak en de ramen werden vervangen).

In de loop van de procedure in eerste aanleg komt de bouwvergunning van 9 mei 1951, afgeleverd door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente aan de vorige eigenaar voor het bouwen van een landhoeve met stallingen, aan de oppervlakte. De bouwaanvraag verwijst naar de bijgevoegde plannen van architect . De plannen werden teruggevonden in de . De verwijzing in het MB van 7 juli 2008 in het kader van de regularisatie naar deze oude plannen gaat ervan uit dat de landhoeve met veestal in 1952 conform deze plannen werd gebouwd.

In de loop van 1952 werd weliswaar deze landhoeve met stallingen gebouwd (zie verklaring dochter ( ) van de bouwheer) (kaft I stuk 52): "Het gebouw werd daar gezet in het jaar 1952, door mijn ouders ... Het gebouw dat thans gebruikt werd als woning is nooit een stal geweest, maar een buitenverblijf ...". De stedenbouwkundige inspecteur gaat er dan ook ten onrechte vanuit, verwijzend naar het MB van 7 juli 2008, dat de landhoeve met veestal gebouwd is overeenkomstig deze oude plannen, hetgeen tegenstrijdig is met de verklaring van de vroegere eigenaar. Ook de directeur van het vermeldt in zijn brief van 26 maart 2011 dat de landhoeve met veestal niet conform de plannen werd gebouwd in 1952 maar soberder werd afgewerkt. De grote ramen aan de voor- en de achterzijde van het gebouw staan niet op de oude plannen (de oude plannen: 6 kleine ramen naast 2 ruime

deuren aan de oostelijke gevel en 8 kleine ramen naast een ruime deur aan de westelijke gevel). Het zijn niet beklagden die deze ramen hebben aangebracht (dit wordt hen overigens niet ten laste gelegd). Het is niet aangetoond dat er sinds 1952 verbouwingen aan de landhoeve zijn aangebracht. De vroegere eigenaar heeft dit overigens nooit vermeld. De oude plannen vermelden eveneens op het gelijkvloers een keuken en op de eerste verdieping 2 kamers, hetgeen in het MB van 7 juli 2008 niet is vermeld hetgeen er toch op wijst dat het gebouw voor bewoning was ingericht.

Er is geen enkele vaststelling dat *vóór de verbouwingen in 2005* het hoofdgebouw (nu woning) grotendeels uit stallingen en een berging bestond en nooit volledig als woning was ingericht. Geen enkele vaststelling noch duidelijke foto van deze constructie wordt bijgebracht over hoe dit gebouw effectief sinds de oprichting in 1952 er uit zag. Ook is niet aangetoond of er überhaupt verbouwingen in de loop van de jaren zijn aangebracht. Uit het feit dat er zich in het hoofdgebouw geen badplaats of sanitaire ruimte bevond volgens de oude plannen, kan niet afgeleid worden dat het dan wel een stal zal geweest zijn. Immers er was een tussenruimte (die er niet meer is) met een plat dak waar zich een sanitaire ruimte bevond volgens de oude plannen, hetgeen overeenstemt met de verklaring van de vroegere eigenaar

Het feit dat het gebouw kadastraal gekend staat als landgebouw en niet als woonst, betekent niet dat er van enige nuttige bewoning geen sprake was.

Integendeel, in de hoger geciteerde verklaring van van 15 maart 2005 verklaart zij uitdrukkelijk dat dit hoofdgebouw (nu gebruikt als woning) nooit een stal is geweest. In een latere verklaring d.d. 5 september 2008, neergelegd voor de eerste rechter (stuk 11 bundel beklagden), verklaart zij eveneens dat haar vader in feite daar steeds gewoond heeft van 1955 tot zijn overlijden in 1974.

Ook de vroegere buur (kaft I stuk 46: heeft er gewoond van 1975 tot 1982 en van 1999 tot 2004) verklaart dat de gebouwen bewoond werden door een werknemer van (die de landbouwwitbating voor zijn rekening nam) en een zekere tot in 1975. Deze getuige stelt dat er op die plaats 2 afzonderlijke gebouwen stonden: *"het gebouw met de hoge ramen was in feite de stal waar de koeien stonden. Het gebouw ernaast was het kiekenkot ... Deze werknemer en een zekere woonde in het pand nr. 5"*. Het middenstuk was er blijkbaar in 1975 niet meer volgens deze getuige.

Bijkomend verwijzen beklagden naar de brandpolis die de vorige eigenaar afsloot voor het pand als "woonst" in de periode van 1 januari 1988 tot en met 1 januari 1994.

Dit hoofdgebouw werd, verwijzend naar de verklaring van de dochter (verklaring d.d. 5 september 2008, stuk 11 bundel beklagden), na het overlijden van haar vader vanaf 1975 niet meer permanent bewoond en werd het nog gebruikt als buitenverblijf tot enkele jaren voor zij het in 2005 verkocht aan beklagden.

Bijkomend verwijst het hof naar de bijgebrachte foto's van de constructie, weliswaar op afstand genomen, die dateren van voor de uitgevoerde werken in 2005 (kaft I stukken 11 en 12): een aangelegd overdekt terras aan de zijgevel met een raam, een rieten dak met een grote dakkapel aan de voorzijde alsook de voorgevel met de ramen zijn duidelijk zichtbaar. Deze karakteristieken van het hoofdgebouw wijzen er alleszins niet op dat dit hoofdgebouw als stal dienst deed. De bewering dat dit gebouw binnen een open ruimte was en dus als stal moet dienst gedaan hebben, is niet aangetoond door deze uitwendige kenmerken. Beklagden hebben dan ook niet dit hoofdgebouw omgebouwd van stallen en berging tot woning.

Op basis van deze overeenstemmende verklaringen van de vorige eigenaar en de vroegere buur, alsook de bijgebrachte foto's en de aanwezigheid van een keuken en 2 kamers conform de oude plannen, wordt aangetoond dat dit hoofdgebouw steeds ingericht is geweest als een woning en niet als een stal, zodat beklagden zich terecht op het onweerlegbaar vermoeden van vergunning kunnen beroepen. Het hof spreekt beklagden dan ook vrij voor de feiten sub A.I. eerste gedachtestreepje.

4.4.1.2.2. De feiten sub A.I. tweede gedachtestreepje met als voorwerp "het uitbreiden van de bestaande constructies met vernieuwing van de daken"

Hiervoor verwijst het hof naar de vaststellingen in het proces-verbaal van 16 februari 2005, waarbij werd vastgesteld dat het oude dak van het hoofdgebouw werd vervangen door een nieuw dak en dat een aantal nieuwe dakkappen in het dak werden geïntegreerd. Het hof heeft dit de visu op het plaatsbezoek in juni 2014 kunnen vaststellen. Meer bepaald verwijst het hof naar de foto's gevoegd aan het proces-verbaal opgesteld door de stedenbouwkundige inspecteur naar aanleiding van het plaatsbezoek (foto's: het aanbrengen van nieuwe balken op de eerste verdieping waardoor de dakkapel werd vergroot en waardoor de bestaande constructie werd uitgebreid, weliswaar in beperkte

mate. Niet enkel de dakbedekking werd vervangen zoals beklaagden beweren. Ook het dak van de berging werd volledig vervangen. Het hof verwijst naar de eerste vaststellingen op 16 februari 2005 en de gevoegde foto's 6, 8 en 10 (kaft I stukken 6, 7 en 8). De nieuwe panlatten zijn duidelijk zichtbaar op die foto's. Deze werken zijn dan ook vergunningsplichtige verbouwingswerken en zijn geen instandhoudings- en onderhoudswerken zoals beklaagden ten onrechte beweren. Het feit dat dit gebouw werd opgericht in 1952 en dus geacht vermoed vergund te zijn, doet geen afbreuk aan het feit dat deze verbouwingswerken vergunningsplichtig zijn.

4.4.1.2.3. De feiten sub A.1. derde gedachtestreepje met als voorwerp "het optrekken van een muur in snelbouwsteen en gevelsteen tussen de 2 gebouwen (stal en berging) namelijk het afbreken van de oude woning, met inbegrip van de fundering"

Het hof verwijst naar het proces-verbaal van 16 februari 2005 (kaft 1 stuk 32) waaruit duidelijk blijkt dat beklaagden een muur in snelbouw en gevelsteen tussen de 2 gebouwen aan het optrekken waren (zie foto's 5, 7 en 11, kaft I stukken 5, 7, 8). Ingevolge het bevel tot staking werden de werken stil gelegd.

Ook hier zijn geen foto's van de oorspronkelijke constructie zoals die in 1952 is gebouwd.

De bewering van de stedenbouwkundige inspecteur dat dit tussengebouw dienst deed als woning staat niet vast. Volgens de vorige eigenaar zou er tussen het hoofdgebouw en de stallen met kippenhok een gebouw met sanitaire voorzieningen zijn geweest. De vroegere buur die in 1975 aldaar is komen wonen, houdt voor dat er 2 afzonderlijke gebouwen waren enerzijds het woongedeelte (hoofdgebouw) en anderzijds de stallen (met koeien) en kippenhok. Dit betekent dat dit middengebouw reeds in 1975 er niet meer was. Het is dan ook niet aangetoond dat beklaagden dit middenstuk hebben afgebroken zodat zij voor dit onderdeel van de tenlastelegging worden vrijgesproken.

Het onweerlegbaar vermoeden van vergunning geldt slechts ten aanzien van een bestaande constructie en kan dus niet dienen voor het oprichten van een verdwenen constructie.

Beklaagden betwisten niet een muur in snelbouwsteen en gevelsteen te hebben opgetrokken tussen beide gebouwen zonder te beschikken over een vergunning. Deze werken zijn geen instandhoudings- en onderhoudswerken maar zijn vergunningsplichtige werken zodat dit onderdeel van de tenlastelegging wel bewezen is. Het feit dat zij dit

inmiddels deels hebben afgebroken (de betonnen vloerplaat is nog aanwezig), heft hun strafrechtelijke verantwoordelijkheid niet op.

4.4.1.2.3. De feiten sub A.II.a) met als voorwerp "het uitvoeren van reliëfwijzigingen door het afgraven van een open weide, het uitgraven van een zogenaamd bospad/oprit met aanleg van een gedeeltelijke verharding, het optrekken van een aarden wal met uitgegraven grond, het dichtten van een gracht"

Met betrekking tot het uitvoeren van deze werken verwijst het hof naar de vaststellingen van 17 augustus 2006 met gevoegde foto's (kaft II stukken 2 tot en met 10). Beklaagden betwisten niet dat zij de open weide voor de woning hebben afgegraven en een aarden wal hebben aangebracht. Het feit dat deze werken niet werden uitgevoerd op hun perceel, is irrelevant. Verwijzend naar de verklaring van de aannemer van de grondwerken (dhr. , kaft II stuk 21) staat het vast dat de werken werden uitgevoerd in opdracht van beklagden.

Volgens art. 99, §1, vijfde lid DRO, thans art. 93.4° DRO en art. 4.2.1.4° VCRO, mag niemand zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning het reliëf van de bodem aanmerkelijk wijzigen, onder meer door de bodem aan te vullen, op te hogen, uit te graven of uit te diepen, waarbij de aard of de functie van het terrein wijzigt.

De wetgever heeft in de lijn van de gevestigde rechtspraak en rechtsleer niet gekozen voor een louter kwantitatieve benadering van de omschrijving "*aanmerkelijk wijzigen van het reliëf van de bodem*", maar wel voor een benadering die zowel rekening houdt met de invloed van de wijziging op de aard en de functie van het terrein, als met de hoegrootheid van de niveauwijziging.

De term "*aanmerkelijk*" duidt erop dat de wetgever beoogde om de aanzienlijke en belangrijke wijzigingen van het reliëf strafbaar te stellen, doch niet – in acht genomen de ligging, de functie en de omvang van het perceel – marginale wijzigingen van het reliëf.

Uit de inhoud van het strafdossier, meer bepaald de foto's gevoegd aan het proces-verbaal (zie foto's 15, 16, 17 en 18), blijkt welke de omvang was van het afgraven van de open weide. Tijdens de uitvoering van de werkzaamheden werd de stopzetting bevolen.

Gelet op de grootte van het perceel en de omvang van de uitgevoerde afgravingen, is er sprake van een aanmerkelijke reliëfwijziging die vergunningsplichtig is.

Ten onrechte houden beklaagden voor dat zij niet van plan waren om een aarden wal aan te leggen. Het hof verwijst naar foto 19 die aantoont over welke lange afstand de aarden wal reeds was aangebracht.

Met betrekking tot het dichten van de gracht verwijst het hof naar de vaststellingen van de verbalisanten op 18 augustus 2006 (kaft II stuk 27): *“Wij zien ook dat de gracht, welke vermoedelijk de natuurlijke scheiding maakt tussen de openbare weg en het privéterrein, volledig is dicht gegooid en reeds verhard is”*.

Het feit dat tijdens het plaatsbezoek in juni 2014 niet meer kon worden vastgesteld dat er een gracht is geweest, is uiteraard niet verwonderlijk gezien dit plaatsbezoek 8 jaar na de werkzaamheden heeft plaats gehad.

Het uitgraven van het bospad met aanleg van gedeeltelijke verharding is eveneens bewezen gelet op de foto's gevoegd aan het proces-verbaal (foto's 9 tot en met 14).

4.4.1.2.4. De feiten sub A.II.b) met als voorwerp “het verwijderen van in het bos aanwezige vegetatie (bomen en struiken) in het kader van het uitvoeren van de uitgevoerde reliëfwijzigingen”

Het hof verwijst naar de verklaring van de aannemer van de grondwerken (kaft II stuk 21: vogelkers diende verwijderd te worden voor het aanleggen van een nieuw bospad, ook bomen werden verwijderd). Ten onrechte houden beklaagden voor dat het rooien van de bomen en het verwijderen van het struikgewas dient beschouwd te worden als normale onderhoudswerken. Immers, de aannemer van de grondwerken, dhr , verklaart zelf dat deze struiken en bomen moesten verwijderd worden om een nieuw bospad aan te leggen. Er is geen bestemmingswijziging doorgevoerd door het uitvoeren van deze werken. Het perceel is gelegen in bosgebied en is dit ook na het uitvoeren van de werken, doch dit doet geen afbreuk aan het feit dat dergelijke werkzaamheden vergunningsplichtig zijn.

4.4.1.2.5. De feiten sub B. met als voorwerp “afvalstoffen achtergelaten of beheerd te hebben”

De feiten sub B. zijn bewezen aan de hand van de gegevens van het strafdossier en werden overigens door beklaagden niet betwist.

4.4.1.3. Redelijke termijn

Er is – rekening houdend met de specifieke omstandigheden van de zaak – geen sprake van overschrijding van de redelijke termijn.

Beklaagden worden vervolgd voor de oprichting en de instandhouding van de geviseerde wederrechtelijke constructies. De weerhouden incriminatieperiode loopt van 18 februari 2005 tot 25 februari 2009 met betrekking tot de feiten sub A.I. en van 19 augustus 2009 tot 25 februari 2009 met betrekking tot de feiten sub A.II.a) en A.II.b), en de dagvaarding werd op 10 november 2010 betekend voor de zitting van 28 maart 2011.

De redelijke termijn van art. 6 EVRM wordt in acht genomen vanaf het ogenblik waarop de verdachte in verdenking werd gesteld of wanneer hij ingevolge een daad van het gerechtelijk onderzoek onder dreiging van een strafvervolging leeft.

De termijn loopt dus niet vanaf de oprichting van geviseerde constructies in 2005 die tot de vaststellingen aanleiding heeft gegeven. Op 25 maart 2008 werd de herstellvordering meegedeeld aan het Openbaar Ministerie waarbij het eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid is gevoegd zodat ook vanaf die datum beklaagden onder de dreiging van een strafvervolging leven.

Het voortdurend karakter van het instandhoudingsmisdrijf houdt in dat het misdrijf voortduurt zolang de wederrechtelijke toestand blijft bestaan.

Bij de beoordeling van de redelijke termijn moet in casu rekening gehouden worden met de weerhouden incriminatieperiode alsook met de door beklaagden ingediende regularisatievergunning. Beklaagden dienden een regularisatievergunning in die door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente op 5 februari 2007 werd geweigerd, en ingevolge beroep werd ingewilligd door de deputatie van de provincie Antwerpen op 8 november 2007. Bij ministerieel besluit van 7 juli 2008 werd de beslissing van de deputatie vernietigd. Hiertegen werd beroep ingesteld bij de Raad van State die bij arrest van 10 december 2010 het beroep verwerpt.

Er volgt een herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente van 12 februari 2007 die verschilt van de herstellvordering van 21 januari 2008 van de stedenbouwkundige inspecteur waarbij het eensluidend advies werd gevoegd van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid van 18 februari 2008. Op 25 maart 2008 deelt de stedenbouwkundige inspecteur zijn herstellvordering mede aan het Openbaar Ministerie,

doch gelet op de hangende regularisatieprocedure geeft het Openbaar Ministerie pas op 25 oktober 2010 opdracht om te dagvaarden. Er is inderdaad enige tijd verlopen tussen de eerste vaststellingen en het meedelen van de herstellvordering aan het Openbaar Ministerie en de opdracht van het Openbaar Ministerie om te dagvaarden, doch dit is te verklaren door de hangende regularisatieprocedure ingediend door beklaagden zelf. Het verloop van deze feiten toont aan dat zowel de stedenbouwkundige inspecteur als het Openbaar Ministerie deze regularisatieprocedure afgewacht hebben met de bedoeling aan beklaagden de mogelijkheid te geven de toestand te regulariseren.

Het vooronderzoek heeft dan ook geen jaren aangesleept zodat er geen sprake is van overschrijden van de redelijke termijn.

Het hof is van oordeel dat zowel in eerste aanleg als in graad van hoger beroep de zaak een normaal procesverloop heeft gekend en de redelijke termijn niet is overschreden.

De zaak werd ingeleid op 28 maart 2011 en herhaaldelijk uitgesteld gelet op de hangende regularisatieprocedure en de inmiddels bijgebrachte bouwvergunning van mei 1951. Op 4 juni 2012 werd de zaak ten gronde behandeld en op 25 juni 2012 werd vonnis uitgesproken.

Tijdens de behandeling van de zaak in hoger beroep zijn er geen abnormale vertragingen opgetreden tussen het instellen van het hoger beroep door het Openbaar Ministerie en de eiser tot herstel en het eindarrest. De zaak werd ingeleid op 23 januari 2013 en uitgesteld teneinde besluiten op te stellen gezien een nieuwe herstellvordering van de stedenbouwkundige inspecteur werd ingediend rekening houdend met de bestaande bouwvergunning van 9 mei 1951. De zaak werd behandeld op de zitting van 5 maart 2014 en voor arrest gesteld op 19 maart 2014 waarbij een plaatsbezoek werd bevolen op 25 juni 2014. De zaak is nadien herhaaldelijk uitgesteld op verzoek van beklaagden om persoonlijke redenen en voor het opstellen van besluiten. De zaak werd behandeld uiteindelijk ten gronde op 3 september 2015 in aanwezigheid van beklaagden en voor arrest gesteld op 30 september 2015.

Om redenen zoals hoger uiteengezet dient gesteld dat de redelijke termijn niet overschreden is zodat geen toepassing dient gemaakt van het leerstuk voortkomend uit het arrest Hamer van 27 november 2007 van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, nu er geen overschrijding van de redelijke termijn is vastgesteld.

4.4.1.4. De straftoemeting

┌ PAGE 01-00000293916-0020-0028-01-01-4 ┐

De verschillende bewezen bevonden misdrijven voorzien onder de tenlasteleggingen A.I., tweede gedachtestreepje, A.I. derde gedachtestreepje met betrekking tot het oprichten van een muur in snelbouwsteen en gevelsteen tussen de 2 gebouwen (stal en berging), A.II.a), A.II.b) en B. zoals hiervoor geactualiseerd zijn in hoofde van de beide beklaagden de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet zodat bij toepassing van artikel 65 lid 1 van het Strafwetboek alleen de zwaarste straf dient uitgesproken.

Bij de straftoemeting wordt rekening gehouden met:

- de persoon en de ingesteldheid van elke beklaagde,
- het gunstig strafrechtelijk verleden in hoofde van beklaagden,
- de omstandigheden en ernst van de feiten, die getuigen van weinig respect voor de regels van ruimtelijke ordening en dit in een ruimtelijk kwetsbaar gebied en het feit dat beklaagden, nadat er een stakingsbevel is betekend, eveneens grondwerken hebben aangevat zonder over de nodige vergunningen te beschikken,
- het tijdsverloop tussen de gepleegde feiten en de berechting ervan zonder dat er sprake is van een overschrijding van een redelijke termijn.

Aan elke beklaagde wordt uit hoofde van voormelde bewezen en vermengde feiten een geldboete opgelegd van 3.000 euro, met 45 opdecimen te verhogen en alzo gebracht op 16.500 euro, of een vervangende gevangenisstraf van 90 dagen;

Nu beide beklaagden vroeger nog niet veroordeeld zijn geweest tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden, heeft de eerste rechter terecht de geldboete deels met uitstel verleend, zoals hierna bepaald, om hen in de toekomst verder te ontraden zich aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen ertoe aan te zetten de regels inzake ruimtelijke ordening te respecteren.

De geldboete moet elke beklaagde ervan weerhouden in de toekomst dergelijke laakbare handelingen te stellen.

Het hof gaat niet in op het verzoek van de beklaagden tot het verlenen van de opschorting nu een dergelijke gunstmaatregel niet van aard is om beklaagden afdoende te wijzen op hun maatschappelijke beperkingen en verplichtingen.

De duur van de vervangende gevangenisstraf is telkens aangepast aan de omvang van de geldboete.

4.4.2. Met betrekking tot de herstelvordering

1. Ten onrechte houden beklagden voor dat de herstelvordering van de stedenbouwkundige inspecteur voor de eerste maal in graad van hoger beroep is ingesteld. Het hof verwijst naar zijn uiteenzetting hoger waaruit blijkt dat de herstelvordering met het eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid aan het Openbaar Ministerie werd meegedeeld op 25 maart 2008. Deze vordering werd tijdig en geldig ingesteld.

De herstelvorderende overheid heeft steeds de mogelijkheid om zijn herstelvordering en de motieven ervan tijdens het geding aan te passen of te wijzigen voor zover deze aanpassing uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening geschiedt en strekt tot het doen ophouden van de gevolgen van een stedenbouwmisdrijf (Cass. 17.10.2006, P06.0712.N/2 niet uitgegeven).

Gezien de gewijzigde toestand van het terrein zoals die blijkt uit de processen-verbaal van 22 april 2011 en 9 maart 2012 heeft de stedenbouwkundige inspecteur een nieuwe herstelvordering ingediend op 15 maart 2012 met eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid van 21 mei 2012.

De herstelvordering van 15 maart 2012 met eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid van 21 mei 2012 houdt in:

“het slopen van alle gebouwen op het perceel, zijnde een tot woning omgebouwde “landgebouw” en de aanpalende berging evenals de verbinding tussen beiden alsook alle aanhorigheden (terras, ...) (inclusief eventuele vloerplaat en fundamenten), het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein, het ongedaan maken van alle reliëfwijzigingen (afgravingen, aanleg oprit, bospad), de verwijdering van alle materiaal, materieel, voertuigen en vaartuigen, wrakken en container. Tevens dient het perceel opnieuw bebost te worden in samenspraak met Agentschap voor Natuur en Bos.”

En dit binnen een termijn van 12 maanden op straffe van een dwangsom van 300 euro.

Bij besluit van 6 april 2012 sluit het college van burgemeester en schepenen van de gemeente zich aan bij deze herstelvordering.

Naar aanleiding van het plaatsbezoek op 25 juni 2014 heeft de stedenbouwkundige inspecteur bij schrijven van 18 juli 2014 vastgesteld dat de container, de voertuigen en de

wrakken verwijderd waren, alsook dat de reliëfwijziging ongedaan werd gemaakt. De herstellvordering werd niet gehandhaafd met betrekking tot deze onderdelen, doch de herstellvordering werd uitdrukkelijk gehandhaafd met betrekking tot de overige constructies met name de sloping van alle gebouwen op het perceel.

2. Om redenen zoals hoger uiteengezet dient gesteld dat de redelijke termijn niet overschreden is, zodat geen toepassing dient gemaakt van het leerstuk voortkomend uit het arrest Hamer van 27 november 2007 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, nu er geen overschrijding van de redelijke termijn is vastgesteld.

Overigens, de mogelijke vaststelling dat een herstel in de oorspronkelijke staat een straf zou zijn in de zin van art. 6.1. EVRM en 14.1 IVBPR, brengt enkel mee dat de waarborgen van die bepalingen moeten worden in acht genomen en heeft alleszins niet tot gevolg dat die maatregel in de Belgische wetgeving van strafrechtelijke aard is zodat de algemene bepalingen van het Belgisch strafrecht en het strafprocesrecht er toepassing op moeten vinden. Het blijft bijgevolg voor de strafrechter mogelijk het herstel te bevelen teneinde de gevolgen van het misdrijf te doen ophouden.

De strafrechter voor wie de herstellvordering wordt ingesteld moet die vordering in beginsel toewijzen naast de straf die hij oplegt gezien deze vordering verbonden is met de strafvordering.

3. De rechter is gehouden de herstelmaatregelen te bevelen zoals gevorderd door de herstellvorderende overheid, maar dient deze wel op de interne en externe wettigheid te toetsen en te onderzoeken en of ze stroken met de wet dan wel op machtsoverschrijding of machtsafwending berusten (art. 159 GW).

De rechter kan enkel nagaan of de door de herstellvorderende overheid gedane keuze van herstelmaatregel uitsluitend steunt op motieven van een goede ruimtelijke ordening en gebeurlijk een herstellvordering die zou steunen op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of die kennelijk onredelijk zou zijn zonder gevolg laten. Bovendien moet de rechter ook nagaan of de last die voor de beklaagden uit het gevorderde herstel zou voortvloeien opweegt tegen het voordeel dat hieruit voor de ruimtelijke ordening zou ontstaan.

Het hof heeft beklaagden vrijgesproken voor het feit A.I. eerste gedachtestreepje, zijnde het omvormen van stallingen en berging tot woning, en voor het feit A.I. derde gedachtestreepje met betrekking tot het afbreken van het middenstuk, zodat het hof niet bevoegd is kennis te nemen van de herstellvordering in zoverre ze geënt is op deze feiten.

Dit betekent dat de herstellvordering enkel kan geënt zijn op de feiten sub A.I. tweede gedachtestreepje (het uitbreiden van de bestaande constructies met vernieuwing van de daken) en derde gedachtestreepje in zoverre het betrekking heeft op het oprichten van een muur in snelbouwsteen en gevelsteen (tussen hoofdgebouw en berging).

Op het plaatsbezoek van 25 juni 2014 werd vastgesteld dat deze muur reeds werd verwijderd alsook dat de reliëfwijziging ongedaan werd gemaakt.

Gezien de daken grotendeels hetzelfde zijn gebleven en de dakramen slechts beperkt zijn vergroot, acht het hof de ruimtelijke Impact hiervan minimaal zodat een afbraak van alle gebouwen op het perceel niet in verhouding is tot de last die voor beklagden uit het gevorderde herstel zou voortvloeien en deze gevorderde afbraak niet opweegt tegen het voordeel dat hieruit voor de ruimtelijke ordening zou ontstaan.

De redelijkheid van de herstellvordering dient niet alleen getoetst aan de gewestplanbestemming, maar ook aan de bestaande toestand. Zelfs wanneer de wederrechtelijke constructies onverenigbaar zijn met de bestemmingsvoorschriften van het gebied kan de rechter, afhankelijk van de concrete omstandigheden van de zaak, oordelen dat een herstellvordering, die alleen gesteund is op grond van de bestemming van het gebied, kennelijk onredelijk is en niet noodzakelijk is om de ruimtelijke ordening te vrijwaren. De herstellvordering is niet voldoende gemotiveerd vanuit ruimtelijk oogpunt, nu zij verzuimt rekening te houden met de ruimtelijke impact van de vooraf bestaande en vergunde toestand nu er steeds een residentieel gebruik is geweest.

In besluiten vorderen beklagden een rechtsplegingvergoeding van de stedenbouwkundige inspecteur. Er is geen wettelijke basis om als beklagden een rechtsplegingsvergoeding te vorderen, zodat deze vordering ongegrond is.

5. Wettelijke bepalingen

Het hof houdt rekening met volgende wettelijke bepalingen, de artikelen:

- 11, 12, 14, 24, 31 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935
- 162, 185, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 202, 203, 203bis, 210, 211, 212 van het Wetboek van Strafvordering
- 1, 2, 3, 7, 38, 40, 50, 65, 66 van het Strafwetboek

- art. 42, 66, 68, 71 en 72 van het decreet van 22 oktober 1996, thans art. 2, 93,1°, 93.2°, 93.4°, 99 (oud), 146, 160 en 204 decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, gew. art. 2 decreet van 28 september 1999, gew. art. 16, 36, 38, 64 van het decreet van 26 april 2000, gew. art. 4 en 10 decreet van 13 juli 2001, gew. art. 2 en 3 decreet van 1 maart 2002, gew. art. 6 en 7 decreet van 8 maart 2002, gew. art. 7, 8, 9, 11 en 12 van het decreet van 4 juni 2003, gew. art. 46, 47 en 48 decreet van 21 november 2003 en gew. art. 36, 50, 53, 54, 55, 56, 61, 95, 110 en 111 van het decreet 27 maart 2009
- 4.2.1.1°, 4.2.1.2°, 4.2.1.4°, 6.1.1.lid 1.1° en 6.2.1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening
- 1 van de wet van 5 maart 1952
- 36 van de wet van 7 februari 2003
- 2 en 3 van de wet van 28 december 2011
- 2 en 3 van de wet van 26 juni 2000
- 3 en 4 van de wet van 30 oktober 1998
- 5, 6 en 8 van het decreet van 7 december 2001
- 58 van het KB van 18 december 1986
- 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985
- 91 van het KB van 12 december 1950
- 1 en 8 van de wet van 29 juni 1964
- 2, 3, 12, 14, 15 tot 32, 54, 56 van het decreet van 2 juli 1981
- 93 van het besluit van de Vlaamse Regering van 12 december 2008
- 9, 21, 23, 24, 25, 26 van het decreet van 21 december 2007
- 16.6.3.§1.lid 1 van het decreet van 5 april 1995
- 3, 12, 22, 23 tot 33, 68, 69, 79, 81, 86 van het decreet van 23 december 2011
- 12.3 van het besluit van de Vlaamse Regering van 17 februari 2012
- 3, 4.15°, 107bis van het decreet van 13 juni 1990
- 21 tot 26 van de wet van 17 april 1878

6. Beslissing

Het hof,

Na herneming van de behandeling van de zaak in haar geheel,

Beslist op grond van de hoger vermelde redenen, binnen de perken van de hogere beroepen, zoals hierna bepaald, op tegenspraak;

Het tussenarrest d.d. 19 maart 2014 verder uitwerkend;

Op strafrechtelijk gebied

Het bestreden vonnis wijzigend;

Actualiseert de feiten sub B. zoals hoger uiteengezet onder punt 4.1.;

Verklaart beide beklaagden niet schuldig aan de hen ten laste gelegde feiten sub A.I. eerste gedachtestreepje en A.I. derde gedachtestreepje wat betreft het afbreken van een oude woning met inbegrip van de fundering (het tussengebouw) en spreekt hen hiervan vrij;

Verklaart beide beklaagden schuldig aan de hen ten laste gelegde feiten sub A.I., tweede gedachtestreepje, A.I. derde gedachtestreepje met betrekking tot het oprichten van een muur in snelbouwsteen en gevelsteen tussen de 2 gebouwen (stal en berging), A.II.a), A.II.b) en B. zoals geactualiseerd;

Stelt vast dat deze verschillende misdrijven zoals aangenomen en bewezen bevonden in hoofde van ieder van de beide beklaagden de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet;

Veroordeelt ieder van de beide beklaagden wegens deze vermengde feiten tot een geldboete van DRIEDUIZEND EURO gebracht op ZESTIENDUIZEND VIJFHONDERD EURO door verhoging met 45 opdecimen of een vervangende gevangenisstraf van NEGENTIG DAGEN;

Gelast ten aanzien van ieder van de beide beklaagden het uitstel van de tenuitvoerlegging van de opgelegde geldboete gedurende een termijn van DRIE JAAR vanaf heden voor een gedeelte van TWEEDUIZEND VIJFHONDERD EURO te vermeerderen met 45 opdecimen en alzo gebracht op DERTIENDUIZEND ZEVENHONDERDVIJFTIG EURO of een vervangende gevangenisstraf van VIJFENZEVENTIG DAGEN, zodat gedeelte van VIJFHONDERD EURO te vermeerderen met 45 opdecimen en alzo gebracht op TWEEDUIZEND ZEVENHONDERDVIJFTIG EURO of een vervangende gevangenisstraf van VIJFTIEN DAGEN effectief blijft;

Verplicht ieder van de beide beklaagden om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan occasionele redders een bedrag te betalen van VIJFENTWINTIG EURO, verhoogd met 50 opdecimen en alzo gebracht op HONDERDVIJFTIG EURO;

Legt aan ieder van de beide veroordeelden een vergoeding op van EENENVIJFTIG EURO en TWINTIG CENT;

Met betrekking tot de herstellvordering

Stelt vast dat het hof niet bevoegd is kennis te nemen van de herstellvordering in zoverre geënt op de feiten sub A.I. eerste gedachtestreepje en A.I. derde gedachtestreepje wat betreft het afbreken van een oude woning met inbegrip van de fundering (het tussengebouw) gelet op de vrijspraak;

Stelt vast dat de herstellvordering kennelijk onredelijk is en derhalve zonder gevolg dient gelaten te worden in zoverre geënt op de feiten sub A.I., tweede gedachtestreepje, A.I. derde gedachtestreepje met betrekking tot het oprichten van een muur in snelbouwsteen en gevelsteen tussen de 2 gebouwen (stal en berging);

De kosten

Laat de kosten van het hoger beroep van het Openbaar Ministerie ten laste van de Staat;

Veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de overige kosten van de strafvordering in beide aanleggen, deze voorgeschoten door de openbare partij in totaal begroot op 260,47 euro;

Veroordeelt de eiser tot herstel tot de kosten van de herstellvordering in beide aanleggen, deze voorgeschoten door de openbare partij in totaal begroot op 38,27 euro.

Dit arrest is gewezen te Antwerpen door het hof van beroep, twaalfde kamer, samengesteld uit:

L. Knapen raadsheer d.d. voorzitter

J. Daenen raadsheer

J. Decoker raadsheer

en in openbare terechtzitting van 28 oktober 2015

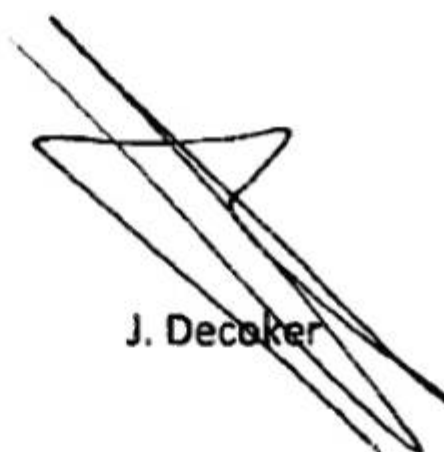
uitgesproken door L. Knapen, raadsheer d.d. voorzitter

in aanwezigheid van advocaat-generaal L. De Mot

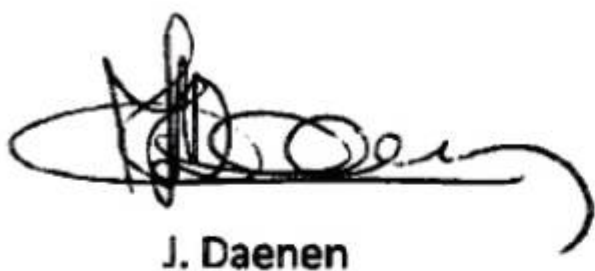
met bijstand van griffier J. Geysmans

J. Geysmans

J. Decoker

J. Daenen

L. Knapen

